

Arrest

nr. 162 049 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1984.

Op 26 november 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belg.

Op 21 mei 2015, met kennisgeving op 29 augustus 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.11.2014 werd ingediend door:

Naam: B.A. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Tunesische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Tunis

Identificatienummer in het Rijksregister; (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- onvolledige arbeidsovereenkomst (enkel de eerste pagina werd voorgelegd) (M+R C)*
- bijlage (dd. 24.12.2014) bij de arbeidsovereenkomst dd. 27.11.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 01.01.2015 32 uren per week zal tewerkgesteld zijn (M+R C)*
- prestatiestaat (opgesteld door Securex) voor de periode 01.01.2015-31.01.2015: uit dit document blijken echter geen inkomsten.*

Op basis van de voorgelegde stukken heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokken hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)

Tevens legt betrokkene diverse documenten voor met betrekking tot zijn persoonlijke bestaansmiddelen. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordelingen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. (Conseil d'état, cass., arr.230.955, 23 april 2015)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis : artikel 7,§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

“Verweerder wenst erop te wijzen dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet juncto artikel 39/2, §2 van dezelfde wet slechts een annulatieberoep bij de Raad kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggerepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtsspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Bovendien dient dit belang te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS 14 november 1997, nr. 69.601; RvS 16 maart 1994, 46.528).

In casu blijkt uit het rijksregister dat de wettelijke samenwoning van 20 september 2013 tussen verzoeker en zijn Belgische partner, N.D.K., waarop de aanvraag van 26 november 2014 gebaseerd werd, werd stopgezet op 3 juni 2015, dit via eenzijdige verklaring.

Aangezien de wettelijke samenwoning werd beëindigd, kan verzoekers aanvraag van 26 november 2014 tot erkenning van een verblijfsrecht op grond van deze wettelijke samenwoning niet meer uitmonden in een positieve beslissing, zelfs al wordt de thans bestreden bijlage 20 vernietigd.

Verwerende partij is derhalve de mening toegedaan dat dient te worden besloten tot onontvankelijkheid van het onderhavige beroep, aangezien verzoeker niet langer over een rechtens vereiste belang beschikt.”

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Dit betekent o.m. dat de beroepen onontvankelijk moeten worden verklaard wanneer zou blijken dat de verwerende partij in de aangebrachte aangelegenheid onmogelijk een beslissing kan treffen die gunstig is voor de verzoekende partij.

Ter terechtzitting gewezen op de exceptie van gebrek aan belang opgeworpen door de verwerende partij, bevestigt de verzoekende partij dat de wettelijke samenwoning is beëindigd maar stelt zij dat zij nog steeds belang heeft en dat zij volhardt in haar verzoekschrift. Daarnaast stelt zij het slachtoffer te zijn van mishandelingen door haar partner en legt dienaangaande stukken neer ter zitting, namelijk: een brief van haar raadsman van 3 juli 2015 aan de stad Gent inzake het slachtoffer zijn van slagen en verwondingen, een verklaring van de verzoekende partij van 1 juli 2015 zelf en een medisch attest met onduidelijke datum. Zij stelt dat zij bij een vernietiging van de bestreden beslissing dan beroep kan doen op de uitzonderingsgrond inzake het al dan niet intrekken van haar verblijfsrecht. De verwerende partij stelt ter terechtzitting geen kennis te hebben van deze gegevens op het ogenblik van de bestreden beslissing en werpt op dat er anderzijds ook PV's tegen de verzoekende partij opgesteld zijn inzake slagen en verwondingen, belaging en stalking. De verwerende partij voegt er nog aan toe dat de verzoekende partij gekend is bij de politiediensten als niet ter goeder trouw omwille van o.m. cocaïne.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij bij een vernietiging van de bestreden beslissing beroep kan doen op de uitzonderingsgrond inzake het al dan niet intrekken van haar verblijfsrecht gelet op de

mishandeling, dient de Raad er op te wijzen dat de verzoekende partij ten gevolge van een vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet terechtkomt in de situatie dat zij over een verblijfsrecht beschikt en dat er allerminst sprake kan zijn van de "intrekking" van een verblijfsrecht. Genoemde bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, namelijk in functie van de Belgische partner van de verzoekende partij, en betreft geenszins de intrekking van een bestaand verblijfsrecht. Een vernietiging leidt geenszins tot de toekenning van een verblijfsrecht. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig verwijzen naar de "uitzonderingsgrond inzake het al dan niet intrekken van haar verblijfsrecht".

In zoverre de verzoekende partij doelt op de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt luidde:

"§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

(...)

§ 3

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

*en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.
(...)”*

Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, somt de gevallen op waarin gedurende een bepaalde termijn van het verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn. Zo wordt in lid 4 van de voormelde bepaling aangegeven dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan, werd beëindigd. Evenwel stelt § 4, 4° van de voormelde bepaling dat de beëindiging op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet niet van toepassing is wanneer bijzondere schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het bedoelde partnerschap, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en voor zover hij kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en zijn familieleden, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en voor zover hij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt.

Uit de wet blijkt duidelijk dat deze uitzondering is voorzien voor gevallen waarin een einde wordt gesteld aan een verblijfsrecht, in casu niet het geval, zoals hoger uiteengezet. De verwijzing van de verzoekende partij is bijgevolg niet dienstig.

Uit het voorgaande blijkt niet dat de verzoekende partij haar belang heeft aangetoond in zoverre het beroep is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekende partij ontkent niet dat haar relatie met haar partner is beëindigd. Het beroep is in die mate dan ook onontvankelijk.

Evenwel dringt zich een onderzoek op naar de middelen die gericht zijn tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van de middelen in zoverre zij gericht zijn tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de bestreden beslissing)

3.1. In het eerste middel dat blijkens de bewoordingen ervan gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen (hierna: het besluit van 8 oktober 1981), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het proportionaliteits- en het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel luidt als volgt:

“4.1.1.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 51, § 2, 2de lid van het vreemdelingenbesluit. Immers, in de bestreden beslissing staat te lezen dat verzoeker een termijn van dertig dagen krijgt om het grondgebied te verlaten.

Art. 51, §2, 2de lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Uit deze bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

4.1.2.

Integendeel, uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat verweerder de mogelijkheid doch niet de plicht heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven in een bijlage 20.

Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording "desgevallend" de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing bijlage 20.

Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerster beschikt.

Verzoeker kan verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State ter zake, namelijk RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit:

"Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven."

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd:

"Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzake zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur"

(zie I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele concrete motivering werd gegeven waarom verweerster heeft gekozen om bij de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden ook een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Een loutere verwijzing naar een wetsartikel volstaat niet, enerzijds dient een belangenafweging te worden gemaakt op basis van art. 8 EVRM (zie onder) anderzijds volstaat een loutere vermelding van een artikel geenszins, verweerster dient te specifieke situatie na te gaan om haar bevel te motiveren in het licht van het proportionaliteitsbeginsel.

Daarnaast is het geenszins ondenkbaar dat een persoon bijvoorbeeld op een andere manier kan toegelaten zijn tot het grondgebied. Verweerster doet hier geen enkel onderzoek ter zake, zij verwijst louter naar een artikel uit de wet.

Nochtans is verweerster voldoende op de hoogte van het feitelijk gezinsleven dat verzoeker heeft (stuk 1).

Minstens diende verweerster op de hoogte te zijn van het gezinsleven nu zij daartoe een zorgvuldig onderzoek dient te voeren.

4.1.3.

Daarenboven is het disproportioneel en onredelijk gelet op de feitelijke omstandigheden om van verzoeker te verwachten dat hij ons grondgebied zou moeten verlaten gelet op art. 8 EVRM.

Gezien het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende noch proportioneel werd gemotiveerd hoewel art. 51, §2, 2de lid van het vreemdelingenbesluit duidelijk stelt dat een bevel slechts wordt gegeven in het geval van verzoekster "desgevallend", zijn de artikelen 51 van het vreemdelingenbesluit en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsverplichting geschonden.

4.1.4.

De bestreden beslissing is te meer nietig nu bij een beslissing tot verwijdering rekening dient te worden gehouden met het art. 74/13 Vw.

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(zie art. 74/13 Vw.)

Nochtans werd geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoeker hier een waarachtig gezinsleven heeft op ons grondgebied.

"In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stipt te dien einde aan dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner wenst af te leggen en dat haar partner bovendien zwanger is van haar. Zij benadrukt dat de verwerende partij ingevolge artikel 74/13 van de

vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Tot slot stelt de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt. De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij.”

(zie RvV, 27 augustus 2014, 128.276).

Art. 74/13 Vw. stelt zeer duidelijk dat verweerster verplicht is om rekening te houden met het gezinsleven.

Op verweerster ligt aldus de plicht om uitdrukkelijke op grond van art. 74/13 Vw. te motiveren waarom zij ondanks het gezinsleven het noodzakelijk acht om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Nergens in de bestreden beslissing kan echter gelezen worden of, hoe en op welke manier dan wel werd rekening gehouden met het gezinsleven.

Artikel 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven, gezien de feitelijke omstandigheden kan hier in casu geenszins het familieleven worden betwist.

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

Inmengingen op art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving. Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren. (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

De bestreden beslissing motiveert geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet zou schenden.

“Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).” (RvV 18 december 2015, 135.526).

“In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stipt te dien einde aan dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner wenst af te leggen en dat haar partner bovendien zwanger is van haar. Zij benadrukt dat de verwerende partij ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Tot slot stelt de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt. De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het

*administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij.” (RvV, 27 augustus 2014, 128.276).
De bovenvermelde bepalingen zijn aldus zonder meer geschonden.”*

3.2. De verwerende partij geeft hieromtrent geen opmerkingen in haar nota.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat haar legaal verblijf in het Rijk is verstreken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kan niet ernstig voorhouden dat geen enkele concrete motivering werd gegeven waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt en dat “een loutere verwijzing naar een wetsartikel volstaat niet”.

Er dient tevens te worden geduoid dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de verwerende partij in een bestuurlijke beslissing moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, hem niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen en dat ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid. De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel.

Een schending van de formele motiveringplicht blijkt niet. Voor het overige bekritiseert de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk, zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu stelt de verzoekende partij louter dat geen enkele rekening werd gehouden met het feit dat zij hier een “*waarachtig gezinsleven*” zou hebben. Het niet concretiseren van dit voorgehouden gezinsleven samengelezen met het feit dat de samenwoning van de verzoekende partij en haar Belgische partner werd beëindigd, hetgeen zij niet betwist, en dat zowel de verzoekende partij als haar partner de ander beschuldigen van geweldplegingen, noopt de Raad ertoe te besluiten dat er in casu geen sprake is van een bewezen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot het privéleven worden geen elementen aangevoerd.

Nu het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, maakt verzoekende partij ook niet aannemelijk dat dit voorgehouden gezinsleven een specifieke omstandigheid is waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden en die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het bestreden bevel een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat een andere belangenafweging dan deze in de bestreden beslissing in het kader van artikel 8 van het EVRM moest plaats hebben. Evenmin toont verzoekende partij aan dat de gemachtigde disproportioneel of kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel wordt bijgevolg niet aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN